Панночко з блакитними очима,
панночко з блакитними сльозами,
як мені хотілося навчитись
бути з вами і не бути з вами.

Як мені хотілося, повірте,
на вітрах проворно пелехатих
і вдихати вас, немов повітря,
і, немов повітря, видихати.

Але ви — не ви. Як у люстерці,
роздвоїлись викриво й лукаво.
Ви одна спинилися під серцем,
інша ви пішли собі небавом.

І тепер в неходжену завію,
охопивши голову руками,
я один голублю власну мрію,
інший я зорію вслід за вами.

Роздвоїло. Стерпло. Загірчило.
Келих ночі. Крапелька отрути.
Панночко з блакитними очима,
з вами чи не з вами. Чи… не бути?